

Cơn mưa bất chợt

» Tác giả: **Tiêu Thu**

Tiếng con nít khóc văng vẳng nửa khuya làm ông Xã Trung giật mình tỉnh giấc. Suốt mấy hôm đám cưới cậu hai Trục, con trai ông, ông đã mệt rã rời, nên đầu hôm vừa đặt mình xuống là đã ngáy vang như sấm. Tuy tròn trĩnh năm mươi, nhưng ông Xã còn tráng kiện lắm. Bằng chứng là vợ qua đời được ba năm, ông tục huyền với cô giáo Châu, gái lỡ thời và bà hai này vừa sanh cho ông một cậu trai kháu khỉnh vừa đầy thôi nôi. Nghĩ là cậu út khóc nên ông lớn tiếng kêu:

- Con Nở đâu sao hông coi em đẻ bà bây ngủ?

Nhưng ông vừa dứt tiếng thì cậu hai Trục đã khoác tấm màn cửa ló đầu vô hấp tấp nói:

- Thưa ba, vợ con vừa mới sanh...

Ông Xã ngồi bật dậy như bị điện giật:

- Hả??? Con nói vợ con...cái gì?

Thấy thái độ cha như vậy cậu Ba hoảng, đâm ra cà lăm:

- Thừa ba... vợ con mới... mới... sanh!

Ông Xã đứng dậy cái rột nắm tay thằng con, đang đứng như bị trời trông, lôi đi:

- Đâu dẫn tao đi coi!

Cậu Ba lật đật dẫn cha qua phòng của mình, nằm phía bên kia của căn nhà nền

đúc rộng lớn. Tới nơi, cậu ba hỏi vọng vô:

- Dì ơi, xong xuôi hết chưa?

Bà xã tay ẩm đứa nhỏ, tay khoác màn cửa bước ra. Nét mặt còn đượm nét mỏi mệt nhưng rất vui:

- Anh coi nè. Thằng nhỏ dễ thương hết sức.

Hơi nóng và mùi máu tanh từ trong phòng xông ra khiến ông nhăn mặt, nhưng khi nhìn thằng cháu nội, một món quà cực kỳ bất ngờ do con trai ông thân tặng, còn đỏ hỏn quấn trong tấm khăn lông, cặp mắt nhắm híp nhưng cái miệng nhỏ xiu mút mút như thềm sữa dễ thương quá sức, ông bỗng thấy lòng tràn ngập một niềm hạnh phúc vô biên. Đứa cháu nội đầu tiên của ông đây. Nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của cha cậu ba mới yên lòng bước vô trong phòng thăm vợ. Tội nghiệp cô dâu mới mười tám cái xuân xanh, vừa chân ướt chân ráo về nhà chồng buổi trưa, buổi tối đã đập bầu nên tinh thần hoảng hốt, mặt mày tái xanh, tóc tai còn bết bết mồ hôi. May mà sanh dễ, mẹ tròn con vuông. Bà Xã sau khi trình diện thằng cháu đích tôn cho ông nội rồi thì đem cu

cậu đặt nằm bên cạnh mẹ nó. Bà nói bất ngờ quá chưa kịp chuẩn bị gì cho cháu, thôi để ngày mai hãy xếp đặt lại cho đàng hoàng. Bà sai con Nở đem cái ghế bố vô ngủ trong phòng để coi chừng mợ ba. Còn cậu tạm thời đi ngủ chỗ khác! Cậu Ba sau khi cúi xuống hôn lên trán vợ một cách âu yếm rồi cũng nổi bước ông bà Xã ra phòng khách. Đàng nào ông bà cũng cần biết một vài “chi tiết” về cái sự ra đời quá ư đột ngột của thằng cháu nội, ngoài sự mong đợi của mọi người. Thấy cha và bà dì ghẻ đang ngồi nơi bàn nước, cậu ba vội bước tới đỡ nắp bình tích rót ra hai chén nước trà, bung mời hai người uống, rồi chấp tay xá xá ông Xã:

- Con xin ba và dì tha lỗi. Đầu đuôi chuyện này cũng tại con gây ra. Con xin ba đừng rầy em Huệ Khanh tội nghiệp. Ba muốn đánh muốn chửi gì con cũng chịu, nhưng ba đừng bắt lỗi vợ con ghen ba.

Ông Xã thở dài:

- Tới nước này chửi mắng tụi bây cũng bằng thừa. Thôi thì mẹ con nó khỏe mạnh tao cũng mừng. Chỉ sợ làng xóm dị nghị...

Cậu ba cũng thở ra:

- Dạ lẽ rồi ba. Bây giờ ai nói gì con cũng phải chịu thôi, miễn ba đừng giận tụi con là được. Cậu quay qua bà Xã:

- Con cảm ơn dì đã giúp đỡ tụi con. Thiệt tình lúc nãy con bối rối quá.

Bà xã cười hiền:

- Ôi, có đáng gì mà phải cảm ơn. Đây là bổn phận của dì mà.

Bà xã tuy chỉ lớn hơn cậu ba một giáp, nhưng với đức tính hiền lành, đôn hậu, kính trên nhường dưới, hay giúp đỡ kẻ nghèo khó... bà được mọi người chung quanh yêu mến lẫn kính phục. Ngay người con ghẻ là cô ba Phi Loan, ban đầu cũng ghét bà ra mặt. Cô cho rằng cô giáo Châu xuất thân con nhà nghèo, lấy ba cô vừa góa vợ, hai con vừa già hơn cả mười mấy tuổi là vì ham tiền. Thật ra giữa hai người đã có một chuyện tình khá thơ mộng.

... Sau khi vợ mất vì bệnh thương hàn, ông Xã Trung buồn lắm nên thường hay đạp xe xuống chợ Cao Lãnh lai rai vài sợi với đám bạn thân. Người ta nói trà tam tử tứ, uống rượu một mình đâu có vui. Một hôm uống quá chén, bạn bè cản không cho về một mình, nhưng ông gạt ngang nói năm bảy cây số nhằm nhò gì! Nhưng lúc đạp xe qua khỏi chợ Mỹ Ngãi một chút là ông thấy chóng mặt muốn mửa. Ông chỉ nhớ mơ hồ là có ngừng xe lại bên vệ đường, ới thốc ới tháo tới mặt xanh mặt vàng rồi sau đó thì gục luôn! Chừng tỉnh lại mở mắt ra, nhìn chung quanh thấy mọi thứ đều lạ hoắc. Ông đang nhú mảy cổ gọi lại trí nhớ, thì một tiếng reo từ cửa bếp :

- May quá ông tỉnh lại rồi. Thiệt tình lúc trưa ông làm má tôi với tôi sợ quá!

Ông Xã Trung muốn ngồi dậy nhưng cái đầu nhức như búa bổ khiến ông nhắm mắt nằm vật trở xuống, đưa tay bóp hai bên màng tang. Người đàn bà trẻ vội bước lại đưa tay cản:

- Ý, ông đừng ngồi dậy. Chắc ông nhức đầu lắm phải không?

Tiếng nói dịu dàng pha chút lo lắng của nàng như dòng suối mát rượi làm ông cảm thấy dễ chịu. Một khuôn

mặt không còn trẻ lắm nhưng trắng trẻo, mịn màng và đầy vẻ dịu dàng thùy mị. Nụ cười thật tươi. Mái tóc đen búi gọn thả lửng sau ót. Cặp mắt to nhìn ông lo lắng:

- Ông Xã thấy trong mình ra sao? Để tôi đi pha ly nước chanh cho ông giải rượu. Nghe người đàn bà kêu mình là ông xã, ông Trung giựt mình, ráng nhìn thiết kỷ nhưng vẫn thấy nàng hoàn toàn xa lạ. Ông hỏi:

- Cô biết tôi? Sao tôi không nhớ là quen cô ở đâu vậy kìa...

Nàng lại nở nụ cười thật tươi:

- Dĩ nhiên là ông không quen tôi. Nhưng cô út Hương em gái ông có học thêu và làm bánh với tôi. Năm ngoái tôi có dịp lên Tân An ăn đám giỗ. Cô út chỉ cho tôi biết mấy người anh chị của cô. Tôi nhớ ông vì cô út nói bà nhà đã mất. Cô bỗng đổi giọng đượm vẻ trách móc: có phải vì vậy mà ông định mượn rượu giải sầu? Ông biết không, hồi trưa từ chợ về thấy ông nằm gục ngoài cổng, tôi hết hồn tưởng ông trúng gió. Má tôi với tôi khó lắm mới dìu nổi ông vô nhà. Sau thấy ông hôi mùi rượu nên tôi đoán ông bị say quá mà thôi. Nhưng ông yên trí tôi đã cẩn thận xúc dầu gió cho ông rồi. Thôi để tôi pha nước chanh cho ông giải rượu. À tôi tên Châu.

Nói xong cô quày quả đi xuống bếp. Ông xã Trung nhắm mắt cố nhớ lại đám giỗ năm ngoái tại nhà ông Cai tổng Thạnh, thân sinh của ông. Hình như có một khuôn mặt là lạ. Nhưng đây không phải là một khuôn mặt có nét gì đặc biệt có thể đập vào mắt người khác, nên chắc chắn là ông đã quên mất. Ông chỉ nhớ có món bánh Lưỡi Mèo (langue de chat) rất ngon mà cô Út nói do thầy cô làm đem tới cúng. Ông Xã Trung may mắn được gia đình cho lên Sài Gòn học trường thầy dòng Tabert nên có nhiều bạn học người Pháp. Vì vậy những món ăn Tây ông đều có thử qua. Tuy xuất thân nho học nhưng ông Cai tổng có đầu óc cấp tiến, cho con học trường Pháp hầu sau này dễ tiến thân. Ông có ý đưa người con lớn là ông Trung ứng cử ghế Hội Đồng tỉnh, nên trước tiên phải qua cái ải xã trưởng này- À thì ra đây là cô giáo gia chánh của út Hương.

Cô giáo Châu trở lên với ly nước chanh tươi. Ông Xã Trung ngồi dậy nói cảm ơn rồi cầm ly nước uống một hơi. Nước chảy tới đâu mát rượi tới đó. Con nhức đầu cũng bớt nhiều. Cô Châu cầm ly không trở xuống bếp. Ông Xã đưa mắt nhìn chung quanh. Thì ra má con cô Châu để ông nằm trên bộ ván ngựa bằng cây gỗ ở gian giữa, phía sau là bàn thờ có hình một ông già chắc là ông thân sinh của Châu. Bên trái có lẽ là phòng ngủ vì bức màn cửa thêu thật đẹp. Bên phải là nhà bếp. Căn nhà nhỏ nhưng sạch bóng. Trên vách treo rất nhiều tranh thêu, chắc chắn là những tác phẩm của cô giáo Châu. Sau này ông mới biết năm mười tám tuổi cô bị thương hàn rất nặng, tưởng đã đi châu trời. May lúc đó có người bà con từ Cù lao Giêng qua chơi, khuyên ba má cô đem qua nhà thương Bà Phước chữa bệnh. Sau khi bệnh đã thuyên giảm các Bà không cho Châu về sớm, sợ người nhà cho ăn bậy lũng ruột cứu không kịp. Trong thời gian tạm trú nhà các Sơ dưỡng bệnh, cô có dịp thấy những cô gái mồ côi, tục gọi là con bà phước, thêu quần áo, tranh ảnh đẹp lộng lẫy, sắc sảo. Cô mê quá xin ba má cho ở lại học. Ngoài nghề thêu cô còn học làm các thứ bánh tây. Sau khi rành nghề cô ở lại trường dạy luôn. Rồi thời gian ở đây cô có quen một thanh niên bên chợ Mỹ Luông. Gia đình cậu ta có xưởng đóng đồ gỗ nổi tiếng. Cậu này mặt mũi sáng sủa, nói năng hoạt bát, nhưng một tay đã bẻ gãy không biết bao nhiêu cành thiên hương! Cậu ta đã từng tuyên bố tuổi trẻ mà không “chơi” cho đã thiệt là lãng phí! Cô em gái anh ta là bạn học thêu thùa, bánh trái cùng lúc với Ngọc Châu. Thỉnh thoảng Chúa Nhựt Châu xin phép các Sơ qua nhà Mỹ Liên chơi. Vì vậy mà quen với anh Bảo của Liên. Ngọc Châu tuy nhan sắc trung bình nhưng có dáng dấp cân đối và nụ cười rất tươi khiến khuôn mặt cô sáng rỡ. Tính nét lại hiền dịu, thật thà nên mọi người đều có cảm tình. Với cái mã đẹp trai và tài ăn nói cộng thêm nụ cười nửa miệng rất tình tứ, Bảo thu phục con tim của Ngọc Châu một cách khá dễ dàng. Mỹ Liên thương cô bạn hiền lành, cố ý nói xa nói gần cho Ngọc Châu đề phòng, nhưng đã nói tình yêu là mù quáng. Khi thương trái ấu cũng tròn mà!!! Hơn nữa vì không phải người địa phương nên cô chưa từng nghe “danh thơm” của cậu Bảo. Thấy bạn càng ngày càng tỏ ra có cảm tình sâu đậm với ông anh bất hủ của mình, Mỹ Liên đâm sợ không dám rủ Ngọc Châu về nhà chơi nữa. Nhưng mà như vậy là cô khinh thường cái đầu óc rất thông...manh của anh cô rồi. Vì một sáng Chúa Nhựt đẹp trời, Bảo tà tà qua trường xin gặp Ngọc Châu, rồi nói với cô rằng anh em cậu bữa nay có chương trình lên chơi ở vườn

xoài của gia đình trên Chợ Mới. Vườn rộng với gần trăm gốc xoài đủ loại. Lúc này đã có xoài chín cây. Lên đó mặc sức hái ăn. Cậu có phận sự chở Ngọc Châu lên trước, Mỹ Liên có chút chuyện sẽ tới sau. Đang không biết làm gì cho hết ngày, thấy mục này hấp dẫn quá, Ngọc Châu hăng hái đi liền. Ngồi phía sau bọ ba ga, lòng cô như mở hội và trời hôm nay sao bỗng đẹp lạ lùng! Nửa giờ sau Bảo quẹo xe vô căn nhà lá của người giữ vườn. Một người đàn ông trung niên dáng vẻ lam lũ bước ra, tay cầm một cái giỏ xách bằng mây khá lớn. Ông ta chào Bảo rồi nói tui đã mua hết mấy thứ cậu dặn hôm qua. Bảo vui vẻ giao xe cho người này, xách giỏ mây nói Ngọc Châu đi theo cậu ta. Khu vườn rộng lớn không phải chỉ có xoài mà còn xen nhiều thứ khác như nhãn, mãng cầu, mận, đu đủ... Hai người đi dưới những tàn cây mát rượi. Trên cành nặng trĩu những quả xoài mập tròn đong đưa theo từng cơn gió nhẹ. Không khí vừa trong mát vừa tĩnh mịch. Đó đây có tiếng chim hót líu lo. Tới gần cuối vườn, Bảo dừng lại dưới gốc cây xoài thanh ca. Cậu đặt giỏ xuống rồi lấy từ trong đó cái khăn trải bàn carô màu xanh khá lớn trải xuống chỗ mặt đất thật bằng phẳng. Cậu nói trong khi chờ Mỹ Liên tới để cậu đưa Ngọc Châu dạo quanh vườn cho biết. Bảo giải thích rành mạch cách trồng cũng như cách săn sóc các loại xoài làm sao cho sai trái. Ngọc Châu nghe mà phục sát đất. Hai người đi song song, bàn tay Bảo như vô tình nắm nhẹ bàn tay mềm mại của Ngọc Châu. Nàng mắc cỡ muốn giựt tay lại nhưng Bảo làm như không biết càng nắm chặt hơn. Cậu chỉ tay ra phía ruộng giáp ranh vườn xoài nói ba má anh đang trả giá mua luôn miếng ruộng này để lập vườn. Họ nói khi nào anh có gia đình, ngoài tiệm đồ gỗ ngoài chợ, miếng vườn rộng lớn này cũng sẽ thuộc về anh. Vừa nói cậu vừa đưa mắt nhìn Ngọc Châu, miệng mỉm cười một cách đầy ý nghĩa. Cô ngượng ngùng nhìn về phía cánh đồng nơi có mấy chú bò đang nhón nhờ gặm cỏ. Vài chú cò trắng xoài cánh bay về phía chân trời xa xa... Vài đám khói trắng bay la đà từ mấy thửa ruộng đang đốt rạ để bón đất. Bảo lên tiếng nói thôi mình trở lại chỗ cũ. Chắc Mỹ Liên đã tới rồi. Nhưng có thấy ai đâu ngoài cái giỏ mây lúc nãy? Bảo nhìn quanh quất rồi nói cái con nhỏ này kỳ thiệt. Đã hứa chắc là tới rồi mà. Đàn bà con gái cứ thích bắt người khác chờ đợi phải không Ngọc Châu? Cô cười hiên:

-Dạ không phải đâu. À, em còn chưa biết Mỹ Liên bạn chuyện gì sáng nay mà không đi chung với mình?

Bảo cần nhằn:

- Thì tại má anh đó. Ngày nào không khui hụi lại nè bữa nay! Bả cần tiền nên muốn hốt hụi. Sáng nay trong mình lại không khỏe nên sai Mỹ Liên đi Chợ Mới thế bả. Nó nói khui hụi xong là về đây với tụi mình liền. Anh nghĩ chắc có trục trặc gì đây-

Vừa nói Bảo vừa ngồi xuống lấy đồ trong giỏ mây sắp ra- Thôi em ngồi xuống đi. Mình cứ ăn trước, Mỹ Liên tới ăn sau. Ăn xong mình còn phải hái ít xoài chín cây cho em đem về tặng mấy Sơ. Nhìn những món Bảo xếp ra, Ngọc Châu tròn mắt:

- Trời ơi, có ba người mà anh mua chi nhiều dữ vậy? Gà quay nè, còn heo quay nữa. Rồi xôi, bánh hời...

Bảo cười:

- Thì xôi ăn với gà quay. Bánh hời ăn với heo quay là đúng quá rồi. Còn cái này em biết là gì không?

Bảo đưa tới trước mặt Ngọc Châu một cái chai thủy tinh dán nhãn hiệu thiệt đẹp, có chất nước màu đỏ bên trong- đây là loại rượu Quinquina nhập cảng từ bên Tây. Rượu này không giống rượu đế bên mình mà nó vừa ngọt vừa thơm. Chút nữa em nếm thử sẽ biết liền. Ngọc Châu nói hay đợi Mỹ Liên thêm chút nữa, nhưng Bảo nhăn mặt kêu đói quá, rồi cầm chén dừa đưa tận tay Ngọc Châu. Mới ăn được vài miếng Bảo đã rót rượu ra hai cái ly thủy tinh. Cậu đưa cho Ngọc Châu một ly biểu uống thử. Từ chối không được cô đành cầm lấy. Chất rượu đỏ óng ánh như san hô. Thấy cô ngần ngại, Bảo khích vô:

- Uống thử đi. Anh bảo đảm em sẽ thích mà. Coi anh nè. Nói xong Bảo cầm ly rượu của mình hớp một hớp

lớn rồi khà một tiếng đầy vẻ khoái trá. Ngọc Châu cẩn thận đưa ly rượu lên mũi hít thử... Chà, thơm thiệt! Cô đưa xuống môi nhấp một chút xíu. Ừ mà ngọt lịm! Thấy Ngọc Châu cười, Bảo nói:

- Thấy chưa, anh có gạt em đâu. Bây giờ cứ mạnh dạn uống đi. Rượu này người Pháp uống để ăn cơm cho ngon miệng hơn. Mà thiệt lạ, càng uống Ngọc Châu càng thấy tâm tình vui vẻ, thoải mái. Cô nói chuyện tự nhiên không còn e dè như trước nữa. Cô cũng quên luôn không thắc mắc tới sự vắng mặt của Mỹ Liên. Rượu thơm, rượu ngọt, đồ ăn ngon, người nói chuyện có duyên...Ôi đời sao bỗng dưng vui quá! Cô không nhớ là mình đã uống tới ly thứ mấy, vì Bảo cứ chằm chằm hoài. Cho tới khi trước mặt Ngọc Châu có tới hai cạu Bảo. Cô muốn lên tiếng hỏi cho rõ mà sao cái lưỡi nó không chịu nghe lời và cặp mắt cũng nhướng lên hết nổi. Cô đưa tay dụi mắt nói nhura nhưa: em buồn ngủ quá!. Cô nghe mơ hồ tiếng Bảo nói để anh dẹp mấy thứ này, em cứ nằm xuống ngủ một chút đi, rồi thiếp mắt...Trong cơn mê thiếp Ngọc Châu có cảm tưởng như có người hôn lên mặt, lên cổ khiến cô nhột nhạt. Cô cố đưa tay đẩy ra nhưng tứ chi bủn rủn mềm như bún thiêu! Rồi có cả những tiếng thì thầm bên tai mà cô nghe không rõ lời. Trong lúc mơ màng, Ngọc Châu thấy mình bị một con quái thú tấn công. Nó cào xé làm cô đau đớn và cô kêu lên thất thanh. Cô nhớ mình đã chạy...chạy rất lâu, mệt đứt hơi! Lúc mở mắt thì trời đã xế bóng. Ngọc Châu cảm thấy thân thể rã rời, đầu nặng như treo đá. Bảo ngồi bên cạnh thấy cô tỉnh dậy vội nói:

- Thấy em ngủ ngon quá nên anh không dám kêu. Anh đã nhúng sẵn khăn ướt cho em lau mặt đây rồi. Ngọc Châu chợt nhớ lại bữa ăn trưa nên ngồi bật dậy hốt hoảng: - Chết, thiệt bậy quá. Em ngủ có lâu không? Cô mắc cỡ không dám hỏi Bảo về chuyện như có ai hôn mình, tuy rất thắc mắc. Bảo đưa Ngọc Châu cái khăn tay nhúng nước lạnh rồi trả lời:

- Không sao. Mới có ba giờ chiều thôi. Nếu còn đói em ăn thêm chút gì nữa rồi anh đưa em về.

Nhưng Ngọc Châu lắc đầu, cầm khăn ướt lau mặt rồi đứng lên. Không biết có phải tại đứng lên vội quá hay

không mà cô thấy phía bụng dưới đau nhói khiến cô nhăn mặt. Bảo thấy Ngọc Châu nhăn mặt, tay đè phía bụng dưới vội quay mặt ngó chỗ khác. Trên đường về, khác với lúc đi ban sáng, hai người nói chuyện cầm chừng, rời rạc. Ngọc Châu vẫn còn thấy đầu óc choáng váng, cơ thể rã rời. Nhứt là phía bụng dưới như có điều gì không ổn. Nặng trình trịch như lúc hành kinh. Nhưng cô vừa mới dứt mà. Huống chi sáng nay vẫn bình thường đâu có gì khác lạ?! Hai người từ giã nhau trước cổng trường. Ngọc Châu về phòng lật đật lấy quần áo đi tắm, hy vọng nước mát làm cô tỉnh táo. Nhưng cô xiết đôi kinh hoàng khi thấy chiếc quần lót bằng vải trắng của mình loang lổ vết máu tươi. Chưa hết, trên gò ngực trắng hồng có vết bầm như dấu răng! Dù ngây thơ cách mấy Ngọc Châu cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mắt không rời những dấu máu trên chiếc quần, toàn thân Ngọc Châu run bần bật. Như vậy là con ong đã tỏ đường đi lối về! Đầu óc cô bấn loạn, nhưng cuối cùng cũng ráng tắm rửa sạch sẽ. Nước lạnh khiến cô tỉnh táo hơn. Bây giờ chỉ còn nước đợi Bảo tỏ thái độ. Biết đâu vì yêu cô quá mà cậu ta không kềm chế nổi và sẽ tính chuyện hôn nhân với cô...

...Một tuần lễ đã trôi qua mà Bảo vẫn biệt vô âm tín. Sáng Chúa Nhật Ngọc Châu sửa soạn qua thăm Mỹ Liên, lấy cớ đem cho cô mấy mẫu thêu mới. Mỹ Liên sai người làm ra chợ mua bánh xèo về hai người ăn với nhau. Ngọc Châu nói sao không rủ anh Bảo ăn luôn cho vui thì Mỹ Liên cho hay Bảo qua Long Xuyên chơi mấy hôm rồi vẫn chưa về. Ngọc Châu hỏi thêm:

- Chúa nhứt rồi hốt hụi xong sao Liên không ghé vườn xoài làm tụi này đợi quá chừng. Mỹ Liên mở to mắt:
- Ghé vườn xoài? Còn hốt hụi gì? Bỏ với anh Bảo đi chơi vườn xoài hả. Mình có nghe anh nói gì đâu... Ngọc Châu nghe tới đây thì rụng rời, đôi đũa đang cầm trên tay tự động rớt xuống bàn. Cô há miệng mà nói không nên lời. Thấy mặt bạn bỗng dờ ra, trắng như tờ giấy Mỹ Liên hốt hoảng hỏi:
- Ngọc Châu, chị bị sao vậy? Khi thấy hai hàng nước mắt sắp trào ra, Mỹ Liên vội lôi tay bạn kéo vô phòng riêng. Ấn bạn ngồi xuống giường, cô hỏi giọng lo lắng:

- Có chuyện gì bồ kể cho mình nghe đi. Anh Bảo đã làm gì bồ?

Mặc cho bạn hỏi, Ngọc Châu chỉ biết khóc mùi mẫn. Đoán được phần nào câu chuyện nên Mỹ Liên để yên cho Châu khóc. Cô chỉ còn biết ôm vai vỗ về và lau nước mắt cho bạn mà thôi. Một lúc sau dòng lệ hầu như đã cạn, với giọng tức tưởi nghẹn ngào, Ngọc Châu kể hết cho Liên nghe câu chuyện đi chơi vườn xoài. Nghe tới khúc Bảo ép Ngọc Châu uống rượu, Mỹ Liên buột miệng:

- Lại cái mừng cũ!

Ngọc Châu hỏi vội:

- Bồ nói mừng cũ là sao?

Mỹ Liên chép miệng, thở dài ngao ngán:

- Bồ không phải là người đầu tiên bị lọt vô bẫy của anh Bảo đâu. Ảnh đã dùng cách này nhiều lần rồi. Nói chi xa, năm ngoái ba má tôi đã tốn một món tiền khá bộn cho gia đình một cô gái ở bên Chợ Cái Dầu. Ai đời con người ta mới có mười sáu tuổi. Thằng anh của cô là dân anh chị. Họ hăm chém anh Bảo nên ông bà già hoảng hồn phải năn nỉ xin bồi thường, rồi chưởi cho một trận tới tay. Ảnh thề sống thề chết là sẽ chữa. Vậy mà bữa nay lại tái phạm. Thiệt táng tận lương tâm! Thôi bây giờ chị cứ yên tâm về trường, mình đợi anh Bảo về đây sẽ hỏi cho ra lẽ. Có gì mình cho chị hay liền. Ảnh lạng quạng mình sẽ mét ông bà già. Nghe Mỹ Liên nói vậy Ngọc Châu cũng đành từ giã trở về trường. Cứ nghe Mỹ Liên kể thì Bảo chỉ là một tên lưu manh gạt tình đàn bà con gái. Chuyện cưới hỏi chỉ vô vọng mà thôi. Qua mấy đêm trường thức trắng, mặt mày Ngọc Châu hốc hác đến nỗi ai cũng tưởng cô bị bệnh. Tới ngày thứ ba Mỹ Liên mới qua. Nhìn sắc mặt buồn thảm của bạn,

Ngọc Châu biết ngay là tin buồn. Nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của Châu, Mỹ Liên buồn bã nói:

- Bữa nay anh Bảo đã bỏ đi Sài Gòn. Anh gửi lời xin lỗi chị.

Nuốt ực nổi cay đắng vào lòng, Ngọc Châu gượng cười tuy đôi mắt đã nhòa lệ:

- Cũng tại tôi thôi. Liên đã nhắc nhở mấy lần mà tôi không chịu nghe. Từ đây về sau tôi sẽ cẩn thận hơn không còn nhẹ dạ như lần này nữa.

Mỹ Liên an ủi bạn vài câu rồi từ giả. Cô sợ nếu ở thêm chắc cô không kèm được sẽ tuôn ra hết những lời lẽ khó nghe của ông anh trời đánh lúc hai người cãi lộn với nhau. Chỉ sợ nghe rồi Ngọc Châu chịu không nổi! Chơi đã đời mấy ngày bên Long Xuyên, vừa ló mặt vô nhà là gặp ngay bộ mặt hầm hầm của em, Bảo biết có chuyện nên cười giả lả:

- Anh đi vắng bộ ở nhà có chuyện gì hả?

Mỹ Liên quắc mắt, gằn giọng :

- Phải, có chuyện động trời! Mà thôi anh đừng có giả mù sa mưa. Ngọc Châu đã kể hết cho em nghe rồi. Tại sao bạn thân của em mà anh cũng không tha???

Bảo nhướn cặp lông mày:

- Tại cổ tự nguyện đi chơi với anh mà. Anh đâu có trói cổ dẫn đi. Bữa đó cổ rất vui vẻ. Tới lúc về cổ cũng có

trách gì anh đâu?

Mỹ Liên lắc đầu, thở ra một hơi dài tỏ vẻ chán chường:

- Thôi không thèm cái với anh nữa. Bây giờ anh tính sao? Không lẽ anh định chơi qua rồi bỏ như những lần trước? Em cảnh cáo anh. Bạn thân của em đó.

- Bạn em rồi sao, Bảo khinh khỉnh hỏi lại, không lẽ bắt anh phải cưới cô? Nói cho em biết, vợ anh sau này phải con nhà giàu, đẹp lộng lẫy và điều quan trọng là phải trong trắng cho đến ngày lên xe hoa về với anh...

Nghe tới đây chường cái lỗ nhĩ quá, Mỹ Liên cười khẩy:

- Thiệt hết thuốc chữa. Cứ cái đà này em chỉ lo anh không còn mạng để cưới cái cô vợ lý tưởng của anh mà thôi! Chưa gì anh đã quên vụ con Lành bên Chợ Cái Dầu rồi. Anh ác quá trước sau gì cũng bị quả báo cho coi. Bây giờ em ra kể hết cho ba má biết chuyện này để ba má liệu mà xử...

Thấy em gái có vẻ quyết liệt, Bảo đâm hoảng vội kéo tay Mỹ Liên lại, xuống giọng năn nỉ:

- Em làm gì dữ vậy. Anh nói thì nói vậy thôi, để từ từ rồi tính. Chuyện đâu còn có đó. Anh hứa không bỏ bạn em đâu.

Mỹ Liên nghe vậy cũng bớt giận:

- Được rồi em không mét, nhưng anh tính gì thì tính lệ lên để em còn cho Ngọc Châu biết tin. Mấy bữa nay

chỉ khóc quá trời.

Hồi ời dò sông dò biển dễ dò, nào ai đo được lòng người! Sáng sớm hôm sau Bảo lẳng lặng xuống tàu đò, tới chợ Sadéc lên xe đò đông tuốt lên Sài Gòn tá túc nhà cô chị lấy chồng Tàu trong Chợ Lớn. Chỉ để lại bức thư cho ông bà già nói có chuyện gấp lắm. Mỹ Liên bị gạt tức càngh hông đem chuyện Bảo lừa Ngọc Châu kể cho cha mẹ nghe. Hai ông bà tá hỏa. Tự trách mình đã cưng chiều thằng con trai duy nhứt quá độ nên đâm hư. Giờ hối hận cũng đã quá muộn. Chỉ sợ ác lai ác báo, có ngày nó sẽ gặp chuyện không may. Mà ông Trời có mắt thiệt, sau này cậu ta thân tàn ma dại vì vương phải bịnh giang mai do một cô vũ nữ trên Sài Gòn thân ái trao cho.

Phân Ngọc Châu buồn quá nên xin nghỉ dạy về Cao Lãnh ở luôn, viện có ông già lúc này sức khỏe suy yếu. Sẵn người chị chú bác có tiệm may khá lớn tại chợ Ngọc Châu xin hợp tác. Cô nhận thuê quần áo và dạy học trò luôn, trong số đó có út Hương. Không thiếu người ngắm ghé, muốn xin bàn tay khéo léo của cô về để nâng khăn sửa túi cho họ. Nhưng giờ đây cô nhìn tất cả đàn ông trên cõi đời này bằng cặp mắt nghi ngờ và đầy ác cảm. Nơi người nào cô cũng thấy hiện lên con quỷ đâm dục. Dĩ nhiên cô không hề kể cho bất cứ người nào nghe chuyện ô nhục của mình. Ban đầu ai nấy đều khuyên cô lập gia đình, cô chỉ cười nói muốn ở vậy phụng dưỡng cha mẹ già, riết rồi mọi người để cô yên luôn. Cho đến ngày cô trở thành... mỹ nhân cứu anh hùng xã Trung bị say túy lúy thì cô vừa tròn tròn ba mươi cái xuân xanh! Cha cô mất hai năm trước đây. Bây giờ chỉ còn hai mẹ con hủ hủ sớm hôm. Bữa nay Chúa Nhứt cô về sớm hơn ngày thường nên mới gặp ông xã say gục trước cửa nhà...

Sau khi uống ly nước chanh đường và lau mặt bằng nước lạnh, xã Trung cảm thấy khỏe nhiều, đầu óc bớt choáng váng nên đứng lên xin phép ra về. Ngọc Châu nói ông có chắc đạp xe nổi không. Tôi nghe nói sau cơn say tứ chi bủn rủn hết đó.

Xã Trung cười một cách ngượng ngịu:

-Cô yên tâm. Tôi thấy khỏe lắm rồi. Không hiểu bữa nay ông bà gì khiến mà tôi uống nhiều dữ vậy hông biết. Nếu không có cô chắc giờ này tôi còn nằm ở ngoài đường quá! Thiết cảm ơn cô và bác gái hết sức. Bây giờ tôi xin phép đi về.

Ngọc Châu nói vài câu xã giao rồi đưa xã Trung ra cửa. Chiếc xe dựng bên hông nhà. Ông xã lên yên xe rồi còn ngoái lại, thấy Ngọc Châu đứng tại cửa nhìn theo thì cười và đưa tay ra dấu giã từ. Cô cũng mỉm cười chào lại. Cô bỗng giựt mình tự nói thầm: Kỳ cục chưa. Mọi bữa cô đâu có tỏ ra thân thiện với người đàn ông nào như vậy? Hông lẽ cô đã thay đổi quan niệm về họ? Họ không còn là con ác thú trong mắt cô?... Bao nhiêu câu hỏi cứ theo làm phiền cô cả lúc lên giường. Cô tự vấn lại lòng và ngạc nhiên biết bao khi thấy sự thù hận trong cô đã tắt từ lúc nào. Sở dĩ trước kia cô từ chối những người đàn ông khác vì vết thương còn quá mới, nỗi đau trong lòng cô chưa thuyên giảm. Rồi thời gian nhanh như vó câu qua cửa sổ, cô đã quá xuân thì. Vướng vào tình cảnh trên không nhìn xuống, dưới không dám ngó lên! Tình cờ bữa nay gặp xã Trung, tuy tình huống có đặc biệt một chút nhưng cô mới có dịp vấn lại lòng mình. Trước kia nhìn xa xa cô thấy ông xã rất đẹp người. Cao lớn nhưng không thô, sau này cô biết nhờ đá banh và đi xe đạp. Bữa nay cô có dịp nhìn kỹ khi ông còn nằm mê man trên bộ ngựa gỗ... Mái tóc dày cắt ngắn chỉ lấm tấm vài sợi bạc. Chiếc mũi cao trên cặp môi đều đặn. Nước da trắng nhưng rám nắng tạo cho ông một sắc thái khỏe mạnh. Thoạt nhìn người ta đoán ông chỉ độ ba mươi ngoài. Không biết có phải ai cũng vậy không chớ nhìn ông Trung nằm ngủ, nét mặt ông coi thư thái và hiền lành dễ sợ. Hơn nữa, một người mất vợ đã ba năm mà còn buồn phải mượn rượu giải sầu, đến nỗi say túy lúy càn khôn như vậy chắc không phải là người xấu. Nghĩ tới đây Ngọc Châu bỗng cười tủm tỉm một mình rồi từ từ chìm vào giấc ngủ êm ái... Và dĩ nhiên trong giấc mộng đêm đó có hình ảnh một người hùng bị té ngựa... sất!

Xã Trung đạp xe mà đầu óc nghĩ ngợi mông lung. Đã ba năm rồi ông không được bàn tay đàn bà săn sóc. Sự

ân cần của cô Châu khiến ông cảm động. Tuy không xinh đẹp như vợ ông lúc sinh thời, nhưng với cặp mắt to tròn hiền dịu và nụ cười nở hoa của cô khiến lòng ông không khỏi xao xuyến... Qua mấy ngày rồi mà đầu óc xã Trung vẫn còn vương vấn một khuôn mặt dễ mến của ai kia. Rồi như định mệnh khiến xui, một hôm qua thăm ông bà Cai tổng, xã Trung gặp út Hương mới đi chợ Cao Lãnh về. Gặp anh cô út tíu tít kể chuyện vừa rồi có gặp cô giáo Châu dưới chợ. Cô bỗng nhìn ông anh chăm chú:

- Cô Châu hỏi lúc này anh khỏe không? Nói em nghe làm sao anh quen cô Châu. Em biết tánh cô khó dàn trời. Lúc em học, mấy đứa bạn nói cô Châu rất ghét đàn ông. Cũng không ai hiểu tại sao cô không chịu lập gia đình. Cô bỗng nhìn ông anh từ đầu tới chân rồi cười cười: Em thấy hai người rất xứng đôi!

Ông xã giựt nảy mình:

- Ý, đừng nói bậy bạ. Rủi tới tai cổ phiền lắm. Em quên rằng anh vừa góa vợ, hai con, vừa già hơn cô nhiều quá. Anh làm sao xứng chứ?

Út Hương cười giòn:

- Cái gì mà già. Anh mới bốn mươi lăm chứ mấy. Cổ ba mươi nè. Đàn bà ba mươi rồi là kể như... lúa! Hơn nữa anh còn đẹp... lão dữ lắm! À anh chưa kể tại sao quen cô Châu?

Sau khi nghe xong, út Hương cười đắc thắng:

-Đó anh thấy chưa. Cổ đã sẵn sóc anh tận tình như vậy lại còn cười duyên với anh nữa thì là dấu hiệu tốt rồi. Biết đâu anh chị có duyên nợ với nhau nên mới khiến anh té ngay trước nhà cổ. Thôi được rồi, anh yên tâm

để đó em lo.

Chúa Nhựt sau út Hương tháp tùng ông anh xuống nhà cô giáo Châu làm một màn cảm ơn rất nồng nhiệt. Ông xã đem biếu mẹ con cô cặp vịt xiêm mập tròn và chục cam sành vườn nhà để bác gái tắm bổ. Có út Hương nên hai người cũng bớt ngượng ngùng lúc đầu. Dần dần câu chuyện trở nên thân tình hơn vì dù sao út Hương cũng học với cô Châu hai năm tròn. Rồi từ đó út Hương chịu khó tới thăm cô giáo cũ của mình thường hơn. Đôi khi có ông anh đi cùng. Thỉnh thoảng mời lại cô giáo lên nhà ăn cơm. Tức nhiên có sự hiện diện của ông anh quý. Nửa năm sau thì ông anh tới thăm cô giáo thường xuyên hơn cô em gái.

Một hôm ông xã tới sau bữa cơm chiều. Nhắm lúc rảnh Trung thu nên ông có đem biếu má con cô Châu hộp bánh nướng. Cô nấu trà mời mẹ và ông xã ăn luôn. Mẹ cô ăn xong cáo lui vô buồng. Còn lại hai người. Thấy ông có vẻ bồn chồn, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Mấy ngón tay cứ gõ nhịp trên mặt bàn. Đôi ba lần như vậy, Ngọc Châu lấy làm lạ hỏi:

- Anh Trung có chuyện gì lo nghĩ phải không? Em có giúp được gì không?

Hít một hơi thật dài để lấy can đảm, xã Trung đưa tay nắm bàn tay mềm dịu của Ngọc Châu rồi nói một hơi:

- Có chuyện này tôi muốn nói với Châu từ lâu rồi. Nếu Châu không hài lòng xin cũng đừng giận tôi.

Bị nắm tay thành linh, Ngọc Châu vừa giựt mình vừa mắc cỡ. Cô chớp chớp cặp mắt nói nhỏ:

-Dạ, anh cứ nói.

- Chắc Châu cũng hiểu tại sao tôi thường đến đây. Tôi tự biết mình không xứng với Châu... Nhưng từ khi Thu Anh qua đời, lòng tôi chưa bao giờ nảy sinh ra một thứ tình cảm như đối với Châu bây giờ. Tôi muốn hỏi ý Ngọc Châu coi tôi có chút hy vọng gì cưới... em về làm vợ hay không?

Ngọc Châu cực kỳ bối rối, cứ cắn môi mà không biết trả lời sao. Xã Trung phải hỏi hai ba lần cô mới lấy hết can đảm ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt ông rồi nói:

- Em rất cảm kích tấm lòng ưu ái của anh. Xin anh đừng nghĩ là không xứng với em. Vì thật sự cũng không phải em không có cảm giác gì đối với anh đâu. Cô thở một hơi dài rồi nói tiếp có chuyện này em phải kể cho anh nghe. Sau đó tùy anh quyết định. Em cho anh biết lý do tại sao em mang tiếng ghét đàn ông và ở vậy cho tới bây giờ. Xã Trung chăm chú nghe câu chuyện đau lòng của Ngọc Châu. Tới đoạn cô bị Bảo phục rượu, nhìn ánh mắt và giọng nói của cô ông nói vội:

- Nếu Châu thấy không thoải mái thì không cần phải kể tiếp. Tôi có thể đoán được phần nào...

Nhưng Ngọc Châu lắc đầu:

-Không, anh cứ để em kể hết một lần. Em nghĩ rằng em sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Anh không thể hiểu, cái bí mật này như một gánh nặng ngàn cân trong lòng em từ mấy năm nay. Coi như anh giúp em trút bỏ nó đi thôi. và cô tiếp tục...

Kể rồi cô buồn bã nói với ông xã:

- Bây giờ anh đã biết hết. Tùy anh quyết định, em không có quyền đòi hỏi gì hết. Em đã lỡ dại làm mất đi cái

quí giá nhút của người con gái. Em có lỗi..

Ngọc Châu định nói tiếp nhưng ông xã đã cắt ngang:

- Không , trong chuyện này em không có lỗi. Em chỉ là nạn nhân. Người có lỗi chính là tên mất dạy kia. Nếu em là một người con gái thích chuyện trăng hoa, coi thường tấm bằng trình của mình thì mới đáng trách, đằng này em bị tên đó dùng thủ đoạn đê tiện chiếm lấy thì lại khác. Anh không phải hạng người thủ cựu một cách mù quáng đâu. Em đừng tự trách mình nữa. Thật ra phần anh cũng chỉ là một kẻ góa vợ còn đèo thêm hai đứa con. Vậy thì thừa... em, nếu em không chê kẻ già nua tuổi tác này thì xin em gặt đầu, vui lòng về làm... bà xã của anh.

Nghe ông xã Trung nói vậy, Ngọc Châu không nhịn được phải bật cười. Ông xã nhìn cô với cặp mắt đầy thương yêu:

- Em cười lên coi đẹp lắm. Anh sẽ cố gắng làm cho em cười hoài. Anh cảm ơn Trời Phật đã ban cho anh một người con gái như em.

Ngọc Châu cũng sung sướng không kém. Được một người chồng rộng lượng bao dung như ông xã thì cái vắn đề lớn tuổi không còn quan trọng. Cô tự hứa sẽ yêu thương hai đứa con chồng như con đẻ. Không cần phải, nói hai bên cha mẹ đều hài lòng. Cô út Hương tuyên bố:

- Kể từ đây em có học món bánh mới nào với... chị Châu cũng khỏi cần phải trả tiền!

Cả năm đầu, Ngọc Châu khổ vì đứa con gái của ông xã không ít. Phi Loan rất thương mẹ. Bà mất đi, bao

nhiều tình thương ông xã dồn hết vào Trục và cô. Tự nhiên một người lạ hoắc nhảy vô chiếm cái tình thương đó, dầu chỉ một phần, cô cũng không chấp nhận. Mặc cho cha, rồi bà nội, rồi cô út giải thích, lời nào Phi Loan cũng gác ngoài tai. Cô nói với mọi người rằng cô đã bất hạnh mất mẹ, bây giờ mất luôn cha. Cậu hai Trục là con trai nên xởi lởi hơn em. Hơn nữa tuy mới hăm hai nhưng cậu đã đính hôn với Huệ Khanh là em gái người bạn cùng lớp. Cách đó hai năm, Trục qua nghỉ hè ở nhà bạn bên Sadéc cả tháng. Huệ Khanh mới mười lăm nhưng đã nẩy nở rất sớm. Một thứ nhan sắc vừa ngây thơ vừa quyến rũ khiến Trục điên đảo tâm thần. Cô cũng mồ côi mẹ. Bà sanh đứa út bị làm băng nên qua đời. Cùng cảnh ngộ nên Trục càng thương Huệ Khanh hơn. Chuyện gì cô muốn là Trời muốn. Chỉ còn thiếu leo lên Thiên Đình ăn cắp đào tiên về cho cô nhỏ ăn mà thôi. Nhờ vậy cô bé cũng thấy trái tim mình thổn thức. Trong suốt năm học cậu viết thơ thường cho Huệ Khanh và chỉ mong cho hè mau tới. Đến chừng hè năm sau, thấy có thêm mấy tên đực rựa khác cũng đang dòm ngó, cậu hoảng quá về năn nỉ ông xã qua Sadéc xin cho cậu đính hôn với Huệ Khanh. Ông xã chiều con cũng lo cho xong và hai bên định năm sau Trung ra trường thì đám cưới. Trung mắc bận với cuộc tình của mình đâu còn thì giờ để ý tới chuyện khác. Ngày đám cưới của cha, Phi Loan mặt mày một đống. Ai nói gì cô cũng muốn gây. Ông xã rầu lắm, nhưng cô út nói không sao, nó còn nhỏ chưa biết suy nghĩ chín chắn, từ từ rồi sẽ quen nên ông cũng yên lòng. Ban đầu chỗ nào có Ngọc Châu là Phi Loan tránh ra chỗ khác. Bữa cơm bắt buộc phải ngồi chung nhưng cô nhỏ chỉ yên lặng ăn, không nói không rằng. Cho đến lần Phi Loan bị trái rạ nóng mê man mấy ngày. Ngọc Châu không nề nguy hiểm túc trực ngày đêm bên giường bệnh. Lúc Phi Loan tỉnh dậy, cảm thấy khát khô cả cổ, mở mắt nhìn quanh chợt thấy bà dì ghẻ mà cô ghét cay ghét đắng đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế bên cạnh giường. Rất đổi ngạc nhiên cô định thần nhìn thật kỹ cái người này. Gương mặt bà trong giấc ngủ tuy hốc hác nhưng không dấu được nét hiền hậu dịu dàng. Chắc cảm nhận được có người đang nhìn nên Ngọc Châu mở bừng mắt. Thấy Phi Loan đã tỉnh bà mừng lắm vội nói:

- May quá con đã tỉnh rồi. Chắc khát nước lắm để dì rót.

Vừa nói bà vừa đi lại bàn rót một ly nước ấm đem lại. Đỡ Phi Loan dựa lưng vào đầu giường, bà đưa ly vô

miệng cho cô uống từ ngậm nhỏ. Xong xuôi lấy khăn nhúng nước ấm lau mặt, lau tay cho dễ chịu... Trong suốt thời gian này Ngọc Châu săn sóc con chồng từng ly từng tý nên chẳng những ông xã rất cảm động mà Phi Loan cũng thấy hết ác cảm với bà mẹ ghẻ. Khi thằng út ra đời, trong lúc bà xã còn nằm cũ, một tay cô chăm nom cho thằng em một cha khác mẹ này. Sau đó bà xã đã hết lòng chỉ dạy cho Phi Loan trở thành một cô thiếu nữ công dung ngôn hạnh vẹn toàn.

... Ông Xã Trung cao giọng:

- Bây giờ con giải thích với ba và dì con sao đây?

Cậu hai cúi mặt:

- Ba à, ba có nhớ tháng năm năm ngoái ông nội bị bệnh nặng tưởng không xong, ba nhả con về. Thằng Nam nhờ con ghé qua Sadéc đưa đồ cho ba của Huệ Khanh. Không ngờ ông mắc đi công chuyện bên Châu Đốc. Buổi trưa em Khanh rủ con ra tiệm mì bên đầu cầu Cái Sơn ăn. Tụi con đi bộ. Lúc về nửa đường thì mưa ụp xuống. Hai đứa ướt như chuột lột. Tối tối cổ thấy khó chịu, cứ nhảy mũi liên hồi nên đi nấu một nồi nước xông để giải cảm. Con bung giùm nồi nước nóng vô buồng rồi chờ ở ngoài. Thấy lâu quá con hỏi thì cổ nói xong rồi. Con bước vô tính bung nồi nước nguội xuống bếp. Ai ngờ... nói tới đây cậu cứ ấp úng rồi nín thinh. Thấy thái độ thằng con như vậy, ông xã chợt nhớ tới một chuyện khác, trợn mắt:

- Rồi có phải mày làm hờn với nó hay không?

Nghe cha hỏi vậy cậu hai hết vía vội vàng nói:

- Dạ không phải đâu ba. Chẳng là... chẳng là lúc bước vô con thấy em Khanh đang... thay bộ quần áo ướt. Cô đang... đang dùng khăn lau mồ hôi. Ba à, ba là đàn ông ba hiểu mà. Không phải hoàn toàn lỗi tại con, mà tại cái cơn mưa bất chợt đó thôi!!! Với lại em Khanh không có giận con.

Ông xã thở phào, liếc nhìn bà vợ đang ngồi yên lặng nãy giờ:

- Cái thằng thiệt tình! Tao sợ mày luôn.

Bà xã tới giờ mới lên tiếng:

- Hèn chi trưa nay lúc lạy bàn thờ ông bà, mọi người đều lấy làm lạ sao cô dâu đứng ngồi đều có vẻ canggung khó khăn. Ai dè... nó có bầu.

Ông xã bỗng nhăn nhó:

- Cái khó là ăn nói làm sao với tía má đây?

Cậu hai đưa mắt nhìn bà xã ra vẻ cầu cứu. Suy nghĩ một chặp bà mỉm cười trấn an hai cha con:

- Không sao đâu. Sáng mai anh cứ để em lạy lời thưa với tía má. Được lên chúc cổ bắt ngờ chắc ông bà vui lắm. Thôi bây giờ đi ngủ. Chắc mọi người ai cũng mệt đừ rồi phải không? Nhắc tới cặp mắt tôi muốn sụp xuống rồi đây nè. Vừa nói bà vừa đứng lên.

Cậu hai Trung còn cảm ơn bà dì ghê hai ba lần mới chịu lui bước. Ông xã đứng dậy bước tới nắm hai bàn tay

bà vợ yêu siết chặt, mắt nhìn vào mắt bà âu yếm:

- Ngọc Châu, anh sớm biết là anh không chọn lầm. Không có em, cha con anh biết làm sao qua được cái ải này. Em đúng là thần hộ mạng của anh...

Vừa nói ông xã vừa đặt lên trán vợ một chiếc hôn nồng nàn. Còn hai tuần nữa là Tết, lần này em muốn cái gì anh cũng xin chiều. Chỉ cần em... phán một tiếng.

Bà xã tựa đầu vào vai chồng, cặp mắt long lanh:

- Em nghĩ là anh biết em thích cái gì rồi mà!...

TIỂU-THU